

ת"ד 6910/03/15 - מדינת ישראל נגד מזאל עבאס

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 6910-03-15 מדינת ישראל נ' עבאס
תיק חיצוני: 396102/14

בפני	כבוד השופטת טל תדמור-זמיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	מזאל עבאס

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 21.9.15 בהעדר הנאשמת, בגין עבירות של אי ציות לאור אדום ברמזור, נהיגה בקלות ראש והתנהגות שגרמה נזק לרכוש ולאדם.

בבקשה טוענת הנאשמת כי כלל לא קיבלה זימון לדיון בבית המשפט ולא ידעה אודותיו. כן היא טוענת כי היא עברה באור ירוק והנהג האחר הוא שהתפרץ לצומת מכביש צדדי ושלל ממנה את זכות הקדימה שהייתה לה.

המאשימה טענה בתגובתה הלקונית כי היא מתנגדת לבקשה מאחר והנאשמת זומנה כדיון. הא ותו לא.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הלכה היא כי בשלב דיוני זה, על הנאשמת הנטל להוכיח כי סיבת אי התייצבותה לדיון הייתה מוצדקת. לחילופין, עליה להוכיח כי נגרם לה עיוות דין בעצם הרשעתה.

ברע"פ 9142/01 **איטליא נ' מ"י** (2003) נקבע כי על המבקש לבטל פסק דין שניתן בהעדרו להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** נקבע:

עמוד 1

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה... בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

המציאות מלמדת כי רבים המקרים בהם נאשמים המוזמנים כדין אינם מתייצבים לדיונים בעניינם והסיבות - שונות ומגוונות. אלא שנקבע לא אחת כי בית המשפט אינו יכול לעבור על כך לסדר היום.

השיקולים השונים לביטול פסק דין נפרשו בשורה ארוכה של פסקי דין של בית המשפט העליון, שדנו במקרים בהם בית המשפט לא נעתר לבקשות לביטול פסק דין, בהעדר עילה לביטול.

כך לדוגמא טענות של שכחה, אובדן דו"ח, טעות של עו"ד ברישום ביומן, אי התייצבות מחמת טעות, אי התייצבות בשל מחלה עליה לא דווח לביהמ"ש טרם הדיון, אי התייצבות מחמת תיבות דואר פרוצות, אי התייצבות בשל אי הידיעה של העו"ד, לא היוו עילות לביטול פסה"ד, גם אם הושת על המבקש עונש לא קל (ראה למשל רע"פ 9142/01 הנ"ל של כב' השופט ת. אור, רע"פ 5377/03, רע"פ 8583/04, רע"פ 3690/03, רע"פ 1271/06, רע"פ 5569/07, רע"פ 4474/05, רע"פ 5958/07, רע"פ 2394/07, רע"פ 6383/07, רע"פ 1371/07, רע"פ 2282/07, רע"פ 6463/07, רע"פ 8445/07, רע"פ 9593/07, רע"פ 10319/07, רע"פ 10516/07, ע"פ 6859/07, רע"פ 683/07, רע"פ 1381/07, ב"ש 7099/06, רע"פ 1773/04).

בע"פ (מחוזי ת"א) 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** נקבע כי בקשות לביטול הכרעת דין תתקבלנה רק כאשר מתקיימות **"נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי"**.

ומן הכלל אל הפרט -

באשר לאי התייצבותה של הנאשמת לדיון - עיון בתיק בית המשפט מלמד כי אישור מסירה נמסר לגיסה של הנאשמת, אחי בעלה, חאלד שמו, אשר מתגורר עמה בבית.

הנאשמת לא התייחסה בבקשתה לחתימת גיסה על אישור המסירה, אלא טענה טענה כללית, לפיה לא ידעה אודות הדיון.

לאור שפורט אני קובעת כי הזימון הינו זימון כדין ומשכך, טענתה של המבקשת לפיה לא קיבלה את יומה בבית המשפט, אינה יכולה להתקבל.

באשר לחשש לעיוות דין - הנאשמת לא הוכיחה כי קיים חשש לעיוות דין, אלא טענה באופן כללי כי היא חצתה את הצומת בירוק ולא באדום. על פי הפסיקה על הנאשמת להראות, תוך שימוש באסמכתאות, כי לו נוהל ההליך הייתה התוצאה שונה מבחינתה.

בע"פ 6920/07 אורי חסון נ' מדינת ישראל (4.9.07) נקבע:

"המונח עיוות דין פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט הייתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין..."

כך גם בע"פ (חי) 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.02) נקבע:

"הגדרת 'עיוות דין' בסעיף 130(ח) אינה כוללת בחובה מקרים בהם ניהול משפט הוכחות לכשלעצמו עשוי להביא לזיכויו של המערער...אין זה סביר להניח, כי בכל מקרה שבו תיטען טענה, כי למערער הגנה טובה לגופו של עניין, תינתן לו תוך שימוש בטענה של 'עיוות דין', הזכות לגרום לביטולו של פסק הדין המרשיע. פרשנות כזו משמעותה, כי אף שהמחוקק ראה נאשם כזה, כמודה בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, מאפשר לו בית המשפט באמצעות דיון מקיף בראיות, לחזור בו למעשה מהודאתו. פרשנות כזו היתה מסכלת את מטרת המחוקק, שכן משמעותה היא, כי כל מי שאפשר שיש לו הגנה טובה, יכול שלא להופיע לישיבות בית המשפט, ומאוחר יותר לאחר הרשעתו, יוכל לגרום לביטולו של פסק הדין המרשיע."

סיכומם של דברים, לא מצאתי כי קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של הנאשמת לדיון ולא שוכנעתי כי יגרם לה עיוות דין אם פסק הדין לא יבוטל.

על כן, הריני דוחה הבקשה וקובעת כי פסק הדין מיום 21.9.15 יוותר על כנו.

למען הסר ספק, בהחלטה זו יש כדי לבטל את עיכוב ביצוע גזר הדין, אשר ניתן ביום 18.10.15.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ו, 15 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.